Vierde Advent 2024 Andreasparochie
Misja 5, 1-4a en Lucas 1, 39-50

Inleiding: op de vierde zondag van de Advent luisteren we naar het zo diep ontroerende verhaal van Maria en Elisabeth; beiden worden ze moeder. Elisabeth na een leven vol verlangen naar een kind en Maria jong nog, vol verlangen naar een leven in dienstbaarheid.
Beiden staand binnen de Joodse traditie, waarin de gemeenschap de drager is, van wat er toedoet. Beiden verstaan de boodschap: mij geschiede naar Uw woord en dan, springt het kind op in hun schoot!

Overweging
'En het kind sprong in hun schoot', het is voor mij het meest ontroerende zinnetje in de tekst van vandaag. Beiden, Maria en Elisabeth, ze zijn verward, diep blij van binnen, onzeker, en verlangend uitziend naar de komst van hun kind, dat vanaf het moment waarop ze weten dat ze zwanger zijn, het allerbelangrijkste in hun leven wordt....Maria en Elisabeth, familie van elkaar, ze móeten naar elkaar toe, met elkaar weten en delen, toelaten en laten wat je niet in woorden kunt zeggen haast. Maria zingt het uit: Mijn ziel prijst en looft de Heer, mijn hart juicht, omdat Hij oog had voor mij, zijn minste dienares...

Zwanger zijn, een mysterie dat je tot moeder, tot vader tot ouder tot grootouders, tot familie, maakt.
Een kind brengt en geeft nieuw leven, ook in de moeilijkste omstandigheden. Je zegt intuïtief en diep gevoeld: ja, tegen dit kind. Het zal de schepping verder dragen, een nieuwe wereld mogelijk maken. Het daagt je uit om opnieuw te willen kijken naar alles wat leven geeft, wat leven is,
om opnieuw te willen kijken naar alles wat als – gewoon – voelt,
om opnieuw te voelen dat leven, een kind, een mysterie is.

Je weet niet waar je aan begint, je weet niet hoe het verder gaat,
het vraagt om geloof, om geboren te willen worden,
ook jijzelf steeds opnieuw,

het vraagt om toe te laten dat er wordt ingegrepen in je leven,
het vraagt om stilte, om nadenken over hoe je kunt invullen,
wat echt bij jou, bij je kind, past.

Het vraagt om te kiezen, om los te laten en te gaan
figuurlijk, misschien ook letterlijk,
voor wat het belangrijkst voor je is
ondanks dat je niet weet waar je aan begint, je niet weet hoe het verder gaat,

het vraagt om geloof, om vertrouwen, steeds opnieuw
om wie weet ooit, zelfs onder het kruis te moeten staan van je kind
en dan, dan nog, te zeggen,
zoals in het lied dat werd gezongen bij de gemeenschap van Samen Onderweg door BP-koor:
“dan nog, dan nog, klamp ik mij vast aan Jou of je wil of niet
want op genade, ongenade, ik zal red mij, red mij roepen of Je wilt of niet...
of zoiets als, heb mij lief.....

Onze rol hier op aarde, zo laten Maria en Elisabeth zien, is om schepper, mede-schepper te zijn. Schepper ook, zonder dat jezelf zelf vader, moeder, bent. Schepper van liefdevol leven, jouw leven telkens als een nieuw begin, of zoiets als, heb mij lief..... Amen